

Aktuar E. F. Ecklefs

H. 41:
C. M. Brandelius
1800

I. N. J.

FRAGMENTUM M.^scr RUNICI

CUM
INTERPRETATIONE
VERNACULA
NEC NON
APHORISMI SELECTI,

QUÆ CUM
Consensu Amplissimæ Facultatis
Philosophicæ Upsalensis,

SUB
PRÆSIDIO
VIRI CLARISSIMI
JOANNIS BILBERG
Mathem: Profess: Ordinarii,
Fac: Phil: h. t. Decani,

Placido eruditorum examini subjicit

LUCAS HALPAP
HOLMIENSIS

in Auditorio novo Majori
ad diem 6 Junij

ANNO M. DC. XC. 1690.

UPSALÆ,

Brugt
Bonin

HIALMARS
Och
RAMERS
SAGA
MED
LVCAS HALPAPS
VTTOLKNING.

Högborne Herre
Hr. CARL XII.
Sweriges / Göthes och Wendes etc.
ARF-PRINTZ
Min Allernädigste Herre.

För E. H. fötter nijdlägger jag i diupaste underdänighet detta mitt enfaldiga Arbete: ödmiukeligast bidiandes at E. H. så i affeende till deß innehåld / hwilket något rörer om wårt K. Fäderness

derneſlandz forna tilſtånd och wål-
duge Måns bedrifter: ſom ſerdeles
till den acht och mening i hwilken
det ſamma under Es. D. höga
namn utgår / ſom år at wiſſa
allas wår hiertans Hugnad och
ſtörſta Fågnad öfwer den Kongliga
Nåde / med hwilken Ed. D.
de *ſluderande* omfatta plågar. E.
D. fördenſkull tåcktes detta med
ett nådigt öga anſee och gunſtigt
uptaga.

E. D.

Allerunderdånigſte Tienare

LUCAS HALFAR.

Pereximie DN. HALPAP,

QVamprimum præsentis argumenti disputationem Te parare animadverti, illico non simplicem delectationem percepi, quod antiquitatum patriæ nostræ cognitionem non exiguam contigisse Tibi declarasti. Scilicet, cum præposteri videantur mortales illi, qui domestica ignorare, foris vero sapere egregium sibi ducunt: Tu, ne culpæ hujus adfinis habereris, in memoriis majorum nostrorum evolvenduis haud sane infructuosam collocasti operam. Proinde, hanc ingenii rectitudinem, cujus nunc publicum quoque specimen edis, summopere Tibi gratulor, simul vovens, ut illa, cum multis aliis felicitatibus constans Tibi atque perpetua sit. V. Scrib. occupatiss. Ups. d. 3. Junii 1690.

OL. RUDBECK.

EIDEM

QVæ cariem sensere diu fragmenta situmque
Vindicat a blattis ingeniosa manus.
Sed manus impubis; nec tantis excidit ausis;
Inter & efficiet quæ mage digna viros.

Felicissimi ingenii lætosque ac prosperos successus & uberrima incrementa ex animo apprecatur.

JOH. Wilberg.

Benevolo Lectori S.

QVod publicæ luci MSr. nunc expono, fragmentum est historiæ cujusdam, ut apparet, veteris, bellorumque inter Regulos sive heroas vetustissimæ gentis pridem gestorum. Atq; sicut multa continet valde affinia illis quæ in reliquis cõtinetur historiis possim ab antiquitatis Sveo-Gothicæ assertoribus magna cum utilitate publicatis: de fide ejusdem ac factorum evidentia non licet dubitare. Sed & antiquus character in pergamenâ pro habitu temporis illius satis nitide descriptus, non obscure indicat, ejus auctorem posteritati summa fide halceres gestas voluisse commendare. Dolendum tamen magnopere est adeo lacerum hunc fœtum inventum, ut non nisi vestigia monumentorum antiquorum exhibeat & rem divinationi & judicio tantum doctiorum non indignam. Nec mirum est id generis monumenta hodieque in situ & squalore cum blattis & tineis pugnare; tum & in obscuro delitescant & possessores inveniant rudes ac incuriosos. Nam hoc ipsum ego M.ff. ante aliquot menses à Rustico quodam pretio vel contemnendo mihi comparavi, qui

fassus

fassus est se olim & multo plura habuisse operis ejusdem folia, sed quæ usibus aliis destinaverat, fæcumqve hunc elegantissimum maxima & potiore sui parte truncum fecerat. Quod ipsum cum ægre ferre me videret, se adhuc aliqua domi lacera habere affirmavit, & se quamprimum redditurum. Sed quæ ipsa pice & axungia adeo oppleta erant, ut cum eorum mihi facta esset copia, non nisi pauca inde excerpi poterant publico exhibendum. In versione hoc tempore vernacula operam dedi, ut quam minimum possem â vetusto dicendi more recederem, eaque de caussa vocabula quædam antiqua retinui, quæ tamen ab omnibus difficulter percipiuntur. Decrevi equidem notulas quasdam adjicere, meumque judicium de hujus historiola ætate consensu cum vetustis aliis prodere: Verum cum ea prælo essent parata, mihi prorsus satisfecere, ideoque re eum aliis communicata, tutius visum est, doctiorum super hoc scripto judicia exspectare, donec maturior ætas solidiora mihi possit suggerere. Nam quid â me admodum adhuc adolescente & quod caput est in antiquitatibus patriis parum versato, viri eruditi expectarent? cum etiam viri docti non sine periculo & jactura famæ eandem telam sæpe numero deprehensi sint pertexuisse. Imitabor itaque ursos hactenus qui fætus suos lambere dicuntur ut justam formam nanciscantur, ne post tabulam audire cogar verbū illud: Ne Sutor ultra crepidam.

RIPNR+ ΨI - - -
ǂRIΨR+ NI - - -
PIBBI+ ΨI - - -
ǂIIÞI, NIP - - -
PΓIǂINR+ - - -
ǂIǂΓΓ, NIR - - -
ЧIΨ+ ЧNǂΨ+ - - -
PNЧÞI+ ÞIIR - - -
IÞ+ IR+ PRIPF - -
ǂIIÞI+ ÞI+ ǂI. - - -
BIRЧIÞI+ - - -
ΓǂPRI+ Ψǂ - - -
BΓIΓÞ+ IǂRI - - -
ЧIP, ЧIΨI - - -
IÞ+ ǂIF - - -
ΨIP - - -
ǂ . . . . . . ,
* * * * * * * * * *

- - ΨBRIΨPR·
- - ΨIBBNΨ·
- - NI· IP· PIIR·
- - BIFPIFPI·
- - ΤΨIRNIS·
- - F· IIFR· ΨIR·
- - SNI· IITI·
- - INSPRIPIT·
- - IIIIR· IP·
- - IS· IR· NIR·
- - PNΨ· PIRPI·
- - IBIR· SIΨ·
- - R· SINI· NITRI·
- - PNΨ, SI· IP·
- - BIFPI· PIS·
- - IIINΨ· NIR·
- - · · · · · IR·

* * * * * * * * * * *

ꟼRI· PIRPII· PNΨI· ƎBIR· ƎNꟼ· ΉΨƎIΉ· ΨƎÞ· ΨƎRPI· ƎPΉƎΊNΨ· ΨƎΉNΨ· NƎRI· ÞƎPƎR·NIΉƎΊ· ÞƎIRIΉ· PRIÞ-ΨƎÞNR· NIRƎ· ƎRƎI· Ǝ· PΉΉIΉNƎΊIR·.

ƎIIR· PƎƎPR· ƎIƎ· ƎIIΨƎR· ΉNƎ· ƎR· PIRIR· ƎIINΨ· PƎIPNΨ· ƎP· ΉIINΨ· NPƎRIƎIIΉ· IÞRƎƎƎNΨ· ƎNꟼ· PƎBIRNΨ· ƎPRIPΉNƎRP· NƎR· ƎPIIƎIΉR· ƎNP· ƎIRÞƎI· PN-ÞƎI· ÞIIPI· ƎƎI· ƎIPÞI· RIPIΉ· ΉNƎRIR· Ǝ· ÞIIRΨƎIÞI· ƎR· PIR· PNƎÞNΨ· NƎR· ƎƎÞ· IIPR· ƎΨƎIII· ÞNƎI· ΨƎRPƎ· ƎNP· PIIÞNƎP· PIRI· ƎNΉƎIƎ· PIIII· PIIRIƎNR· NƎR·

ƎN·

Abor och Samolis kommo från Grækland med många Förnäma män; de hade stor ynnest/ deras Tienare wart Herse (Grefwe) på Glestßwall.

Ialmar het en Konung som war fram för alla andra uthi Ridderskap then Berömligaste och en god Krigz-Anförare/ han regerade på Biarmaland som wij tillförende sade/ thet ligger emellan Thule marken och Gandwijken östan om Fiällen. Han war mycket stilla uthaf sig/

men förr än han satte sig i Boo / foor han offta i Härnad / at han blef en sådan namnkunnig Wikinger at hans bedrifter woro i alla gambla Sagor gängse. En wåår hände thet sig at han drog bort med sin stallbroder Hramer och seglade med fåm Skep till Biermaland / då dhe hade godh Wind / men då dhe kommo till landz / brende dhe dher så at ther wid förskreckes alla / Fara the nu dher mycket illa fram och härlade alt förr än Wagmar Biermalands Konungen dhet förnam; han kallar i förrsta hast sina Luderswenner. Och befaller them blåsa tillsamman Krigz-Folket / at taga sina Wapn / och gå i

strid

𐐣𐐊𐐑· 𐐒𐐔𐐆· 𐐓𐐆𐐆· 𐐣𐐀𐐓𐐀𐐣· 𐐔𐐆𐐡𐐒·
𐐒𐐆· 𐐒𐐆𐐡𐐒𐐆𐐑𐐆· 𐐀𐐆𐐓· 𐐐𐐀𐐝𐐑𐐆𐐀𐐒𐐆𐐝𐐓·
𐐑𐐆𐐆· 𐐐𐐆𐐡𐐑𐐓· 𐐐𐐆𐐀𐐆· 𐐆𐐑· 𐐔𐐆𐐀𐐐𐐆𐐡·
𐐒𐐔𐐆· 𐐀𐐆𐐆𐐐𐐆𐐡· 𐐝𐐆𐐑𐐓𐐆· 𐐀𐐆𐐡𐐓· 𐐆𐐓·
𐐀𐐆𐐒𐐔𐐐· - - - 𐐆𐐒· 𐐀𐐆𐐆· 𐐔𐐆𐐡𐐒𐐆𐐝𐐓·
𐐒𐐡𐐆𐐆𐐒𐐑𐐆𐐆𐐑𐐆. 𐐐𐐆𐐒· 𐐆𐐒𐐆· 𐐝𐐆𐐆𐐔· 𐐒𐐔𐐆·
𐐀𐐆· 𐐀𐐆𐐒𐐆· 𐐑𐐡𐐆𐐑𐐆𐐡𐐆· 𐐐𐐆𐐐𐐆· 𐐆𐐒.
𐐆𐐒· 𐐀𐐆𐐆𐐐𐐆𐐡. 𐐀𐐆𐐒𐐆· 𐐆𐐆𐐑𐐆𐐡𐐔𐐐· 𐐆𐐒·
𐐐𐐆𐐒. 𐐑𐐡𐐆𐐑𐐔𐐝𐐓𐐔· 𐐑𐐆𐐒𐐒𐐆· 𐐡𐐆𐐒𐐆𐐆𐐒𐐆𐐝𐐓·
𐐒𐐆. 𐐆𐐒𐐆𐐆𐐑𐐔𐐆𐐑𐐆𐐆𐐑𐐆𐐒. 𐐔𐐆𐐑𐐐𐐆𐐡. 𐐆𐐔-
𐐑𐐔𐐡. 𐐔𐐐. 𐐝𐐆𐐒𐐡. 𐐝𐐔𐐆. 𐐆𐐒. 𐐑: 𐐀-
𐐑𐐔𐐡· 𐐆. 𐐡𐐆𐐝. 𐐓𐐆𐐆. 𐐑𐐆𐐝𐐓𐐆𐐔. 𐐐𐐆𐐒·
𐐒𐐆𐐐. 𐐆𐐒. 𐐆𐐆𐐡. 𐐔𐐒𐐆𐐆. 𐐀𐐡𐐔𐐑𐐆.
𐐀𐐆𐐑. 𐐀𐐆𐐒. 𐐒𐐆. 𐐆𐐒. 𐐝𐐑𐐆𐐆𐐡𐐆. 𐐔𐐒.
𐐀𐐡𐐈𐐡. 𐐆𐐔𐐑. 𐐝𐐆𐐆𐐒𐐆𐐡. 𐐔𐐐. 𐐆𐐆𐐒𐐆𐐒.
𐐆𐐔𐐑· 𐐝𐐆𐐑𐐆𐐒𐐆. 𐐐𐐆𐐑𐐆𐐆. 𐐀𐐆𐐡. 𐐆.
𐐒𐐆𐐆𐐡. 𐐆. 𐐒: 𐐑: 𐐔𐐆𐐡. 𐐆. 𐐒𐐆𐐡𐐆𐐓𐐓𐐆.
𐐝𐐑𐐆𐐡𐐆𐐒𐐆. 𐐆. 𐐀𐐆𐐆𐐐𐐈𐐡. 𐐀𐐆𐐒· 𐐓𐐆𐐓·

𐐆𐐆𐐒.

Werlden; ther blef et häftigt Slag och f.ll mycket Folk för Wagmar / ty Hialmar sökte tätt på henom; Men han wärte sig mänligen efter han hade starka Ruffar. Men efter Hialmar hade friska och rèska Soldater / gick tå then främre Slachtordningen tillbakas för Wagmar; lychtas så omsider at Konungen fyr till Borgen med thet Folck som undflap / begynte han tå skära up Heror (Budkaflar / som man ännu plägar bruka at kalla Almogen / antingen i Skall mot Wildiur / eller till wärns mot Fienden) och sände om Landet samblandes en stor Krigshär till sig på Biarmaland: Ko-

ĦIƀ· ЫIt· ɅIƀ· ЫPIĦt· ɅIƀƂɅĦЫt·
PRIBIR· ŦĦɅPƦ· ЫIƂ· ƎɅP· PĦƀIR·
ЫIP· ЫIΨĦPI· ƀIR· PĦRƀIЫt· BIR-
ƀIPI· ŦIƂ· IPIЫtI· * * * ΨIPII·
ƎƀѦƂPɅ· ŦĦΓΨIR· ƎɅP· ŦRIΨR·
ɅIRɅ· Iƀ· ЫtRŦĦPɅIR· ΨĦP·
ŦĦΓΨIR· ŦĦ· I· BIƀIR· ŦIƂƀɅR·
ƎɅP· PĦRƀɅ· ΨIPIΓ· ЫBIĦΓ· Iƀ·
ƂɅ· ɅIR· ƎRIЫtI· ŦIƂ· ŦIRƀIЫtƂ·
ΨIƀ· ƀĦΨ· ɅIŦΨIRI· ƎɅP· ŦRIΨ-
RI· ƀIR· PIΨ· ɅΨ· ЫIƀR· Iƀ·
ɅIŦΨIR· PĦRƀIЫt· PIRƀɅΨIƀɅR·
ЫɅI· Iƀ· ŦIƂ· ĦI· PIt· ɅIRI· I·
PItɅΨ· IƂ· ЫɅI· ĦɅP· Iƀ· ŦĦƂ·
ЫIR· ЫƂRIЫt· Iƀ· ŦRIΨR· ƎɅP·
PIt· ĦPPI· ΨIPIR· IPIPƂɅΨ· ŦĦƂ·
IƂ· ƀI· ɅĦItI· ŦĦɅΨ· ŦRIΨR· BĦĦ·
ЫtĦƀ· ƀĦR· ƀI· ŦĦRƂ· ɅBI: ŦIRPI·
Ƴ: ĦIRIƂPI· IPPIĦƀI· ƀI· ŦĦΓΨIR·
ЫĦɅΨ

nungen war hägad till Strids och mante uth Hialmar; han lät sit Folck laga sig till / grep sit Splut och Rustar sig wäl / ther blef en häftig Strid och stort påträngiande. Hialmar och Hramer fächtade friskt / Hialmar högg med både händerna och giorde stort nederlag / men i medlertid sloges Wagmar och Hramer mycket heftigt / kom doch omsider ther till at Wagmar blef så trötter at han ey orkade slå / men så lychtades / sat han lopp emot Hramer och wille sticka Swärdet igenom honom / men i thet samma gaf Hramer honom sit Banasår. stodh ther ännu en uppe Harke Konungens Wäringzman / äggiade tå Hial-

[illegible]

mar sina Karlar med största ifrighet emot honom / säyandes dem wara wrak om the ey slogo honom uthaf sig. Harke fick myckett hugg. Men då så wek striden myckett för Harke, omsider tager han till fötters äch Bergen / ty han war myckett Footwig och alle som woro redde. J befästningen woro ottatio raske Mån/ men tå Hialmars Folk kem tilt foro the så hårdt fram at de slogo sönder alla portar / men då portarna were å gaste skingrades Wäringamännerna: omsider wart (Höfwitzmannen) fasttagen och satter i Fängelse uthl Bolor. Men ther for han om Natten till

Wale

ᚺᛏᛏᚺ· ᚹᚨᚱ· ᚼᛁᚨ· ᛏᛁᛚ· ᚢᚨᛚ-
ᚼᛁᛚ· ᚨᚦ· ᚹᛁᛋᛏᛁ· ᚨᚦᛁᚨ· ᚦᚢᛁ·
ᚼᛁᚹᚦᛁ· ᚼᚱ: ᚱᚺᛏ· ᚼᛁᚢΨ·
ᛒᛚᚨᚦᛁᚱ· ᚨ· ᛒᚨᛈᛁ· ᛁ· ᛒᚨᚱᚨᛏᛁ·
ᚢΨ· Ψᚨᚱᚹᛁᚨ· ᚨ· ᚨᚱ· ᚹᚨᚱ·
ᚼᛁᛚΨᚨᚱ· ᚢᛒ· ᚨ· ᚢᚨᛈᚨ· ᚦᚨ·
ᛋᛁ· ᚼᛁᚨ· ᚦᚨᛏᛏᚱ· ᚹᚨᚨᚹᚱ· ᚢᚨᛗ·
ᚨᚦ· ᚨᛚᛏᛁ· ᛋᚨΨ· ᚢᚨᚱ· ᚨᛁᚱ·
ᚼᛋᛈᚨ· Ψᚨᚨ· ᛁΨᛁΨᛁᛚᛗ· ᛋᛁᛗ·
ᛋᛈᛁΨᚢ· Ψᛁᚱ· ᛏᚨᚱᚨᚱ· ᚹᛁᚹ·
ᚼᛁᚨ· ᚨᚦ· ᚨᛁᛈᚨ· ᛏᛁᛚ· ᚨᛋᛏᚹᚨᛗ·
ᚦᚢᛁ· ᚼᚢᚨ· ᚢᚨᚱ· ᛋᛈᚨᚱᚢᚨᛈᚱ·
Ψᛁᛈᛁᛚ· ᚨᚢᚹ· ᚨᚢ· ᚱᚨᛋᛈᛁᚨ· ᚨ·
ᚦᚢᚨ· ᚼᛁᚢΨ· ᚢᚨᚱ· ᛒᛁᚹᚹᚢᚱ·
Ψᛁᛈᛚ· ᚦᚢᛁ· ᛚᛁᛏ· ᚼᛁᚨ; ᛒᚢᚨᛋᛏ·
ᛏᛁᛚ·ᛒᚱᚢᚦᚢᚨᛁᛋᛏᛚᚢ·ᚢΨ·ᚨᛒᛏᚨᚨ·
ᚢᚱᚢ· ᚦᚨᛁᚱ· ᛚᚨᚦ· ᛁᚨ· ᚨᚱᚺ·
ᚱᚨᛈᛁᚢΨ· ᛏᛁᛈᚨᛋᛏ· ᛋᚢᚨ· Ψᚨᚦ·
ᚦᚨᛁᚱΨ· ᚹᚨᚦᚨᚱ· ᚨᛋᛏᚱ· ᚨᛁ· Ψᛁ-

ᚹᛏᚢ

Walhal at gästa Oden/ (ded är han afledh) ty Hramer hade huggit honom ett Bana-såhr bak på Ryggen i Striden Om morgonen bittida går Hialmar up i Borgen dher såg han Kungz-Dottren som war en mycket deyelig och wacker Piga/ ibland sina Tärnor: dhenna tog han sig till hustru för hennes Skiönhet skull/ och effter hon allareda war manwuxen/ war, hon honom til store behag ty lät han nu laga til Bröllop/ om afftonen blefo dhe ledde til ena säng/ lefwa dhe nu så kärligen thop/ och led ey mycken tid fram fören Hialmar fick ett

Pil-

Ylleebarn med sin drotning / som he Throme, thet war mycket wackert / och föddes ther up ganska Härligen ibland sin Faders Hoffolk. Konungen gaf honom then Namkunnigaste Mästare aff alla dher i Norlanden på then tiden / han wijste honom all then Ridderskap och Idrotter som raske män och Konungs Sonnom ansfod dhen tiden at lära. Ty ware han på en kort tijd en Yngling af allan Drotska.

ᚠᚢ᛭ ᚼᚱ᛭ ᛆᚦ᛭ ᚢᛁᚼ᛫ ᚦᛁ᛭ ᛘᚼᛁᚠ᛭ ᚢᛆᚱ᛫
ᚴᛁᛒᛏᛁ᛭ ᚠᛁᚦ᛫ ᚼᛁᛚᛘᛆᚱ᛭ ᛋᚿᛏᚿ᛫ ᚦᛆᚱ᛫
ᛋᚿᛘᛆᛁ᛭ ᚱᚼᛁᛋᚢᚴᛏ᛭ ᛒᚢ᛭ ᛏᛆᚴ᛭ ᚱᛁᚴᛁᛋ᛬
ᛋᛏᚼᛁᚱᚠᚼᚱ᛭ ᛆᚢᚴ᛭ ᚴᛆᛁᚴ᛭ ᚼᛁᚴᚠ᛭ ᛆ᛭
ᛒᛁᛁᚱᛘᚼᛁᚦᛁ᛭ ᛆᚢᚴ ᚦᚼᛁᛘ᛫ ᚱᛁᚴᛁ᛭ ᛋᛁᛘ᛭
ᚴᛁᚢᚦᚢᚱ᛫ ᚼᛁᚠ᛭ ᚼᛁᚴᚦᛁ᛫ ᛒᚱᛆᚼᛁᛏ᛫ ᛋᚴᛁ-
ᛒᚢᚦᚢ᛫ ᚦᚼᛁᛘ᛫ ᛘᚠᚦ᛬ ᛘᛁᚴᛁᚢᛘ᛫ ᛋᚿᛘᛁ᛫
ᛆᚢᚴ᛬ ᚢᚿᚴ᛫ ᚴᛁᚼᚱᚦᛁᛋᛏ᛫ ᚼᛁᛋ᛫ ᚦᛁ᛫ ᚢᛁᚠ-
ᛋᛁᛚ᛫ ᛆᚴ᛫ ᛆᛚᚦᚢᚦᚢ᛫ ᛚᛁᚦᛋᚴᛁᚼᚱᚿ᛫ ᛆᚢᚴ᛫
ᛚᛁᚴᛆᛘᛋ᛫ ᚴᚱᛁᚦᚠᛁᚴᚢᚱ᛫ ᛆᚢᚴ᛫ ᛆᛋᚢᚠ᛫
ᚢᛁᚱᛏᚱ᛬ ᛘᛁᚴᛁᛚ᛫ ᚠᛁᚦᚱ᛫ ᛋᚢᚿ᛫ ᚠᚢ᛭ ᚼᛁ᛭
ᛘᛁᚴᛁᛚ᛭ ᛏᛁᚦᚱ᛭ ᚴᚱᛆᛘ᛭ ᛆᚦᚱ᛭ ᚴᛆᛁᚴ᛭
ᛆᚴᛏᚱᚿ᛭ ᛏᛆᚴ᛫ ᛘᚼᛁᛒᛁᚱᚿ᛭ ᚢᛁᚦ᛭ ᚴᛆᚠᚢ-
ᛋᛁᚠ᛭ ᚦᛁᚠ᛭ ᚴᛁᚼᚱᚦᛁᛋᛏ᛭ ᚼᛁᚼ᛭ ᚢᚼᛁ᛭
ᛚᛁᚴᛆᛘᛋ᛫ ᚴᚱᛁᚠᚼᛁᚴᚢᚱ᛫ ᛆᚢᚴ᛫ ᛆᛋᚠᛆᚠ
ᛆᚢᚴ᛫ ᚢᛁᛏᚱᛆ᛭ ᚼᛁᛒᚢᚴᛋ᛫ ᛆᚦ᛫ ᚦᚼᛁᚱᛆ᛫
ᛋᛁᚴᚴᚱᛆᚦᛁ᛫ ᛆᚿᚢᛘ᛭ ᚦᛆᚱ᛭ ᛆ᛭ ᚦᛆᚱᚦᛚ-
ᚦᚢᛘ᛭ ᚴᛆᛒᚼᚱ᛭ ᛚᛁᛏ᛭ ᚦᛁᚠ᛭ ᛘᛆᚠ᛫ ᚼᚼᛁᚦᛁᛚ᛬
ᚼᛁᛏᚼ᛭ ᚢᚱᚴᛆ᛭ ᚼᛁᛏ᛫ ᛘᚼᛁᛋᛏᛁ᛫ ᛒᚼᚱᛋᚼᚱᚴᚱ᛭
ᚦᚼᛋᛋᛁ᛭ ᛒᛁᛘ᛭ ᛒᚱᛆᚢᛏ᛭ ᚼᚼᛁᚦᛁᛚ᛭ ᚦᚢᛁ᛫
ᛘᛁᚦ

Nu är at tala om / då Möhn war honom gifwen / det Hialmar satte sig dher ned och tog Riket til sig samt Kungznampn på Biarmaland / och öfwer dhe Rijken som hans Fader hade regerat / Skippade dhem med mycken Sämja och Rådwiso: blef han nu mycket åhållen af sina Undersåtare och mycket åhrader. lider så nu ey mycken tid fram / förrn Konungen åter igen fick et Pigebarn med sin Drottnig / dhet blef en mycket Deylig och Förståndig Jungfru / att hennes Fägring och Ansichte öfwergick allas ther i Norlanden. Konungen lät kalla then Möö Heidil. Denna så bort-

ᚼᛁᛏ᛭ ᚴᛆᚼᚴᚱ᛭ ᛋᛏᚱᛆᚼᚴᛆ᛭ ᚴᚱᛆᛁ᛭ ᛆᚦ᛭
ᚼᚢᚾ. ᛏᛁᛚ᛭ ᚴᛆᚢᚦᚢᚱ᛭ * * * ᚴᛚᛁᛏᛏᛁ,
ᛘᛆᚾ᛭ ᚼᚾ· ᚼᚢᚾ. ᛒᛆᛒᛁᛋᛏ· ᛒᛆᚱ᛭ ᚦᚢᛁ᛭
ᚼᛁᚾ· ᚼᚼᚢᛘ᛭ ᛋᛁᚼᚱ᛭ ᛘᛆᚦ᛭ ᛘᛁᚼᛁᚱ᛭
ᛆᚢᚴ᛭ᚴᛚᛁᛏᛚ᛭ ᛘᛆᚾ᛭ ᚼᛁᛘ᛭ ᛏᛁᛚ᛭ ᚴᛆᚢ-
ᚦᚢᚱ· ᛋᛁᚾ᛭ ᚴᛁᚼᚦᚱᛁᛋᛏ. ᚼᚢ᛭ ᚼᛁᛚᛘᛆᚱ᛭
ᛘᛁᚴᛁᛚ᛭ ᚴᚱᛆᚴᚢᚱ· ᛆᚴ, ᛋᛁᚾ᛭ ᛋᚼᛁᛚᛁ᛭
ᛆᚢᚴ᛭ ᚼᛁᚴᛒᛁ᛭ ᛘᛆᚱᚴᛆ᛭ ᛁᚼᛁᚱ᛭ ᛘᛆᚾ᛭
ᛆᚢᚴ· ᚢᛆᚱᛁᚾᚴᛆᚱᛁ ᛘᛆᚦ᛭ ᛋᛁᚼᚱ· ᛒᚱᚢᛆᚱ
ᛆᚴᛁᚼᛏᚱ᛭ ᚢᛆᚱᚢ᛭ ᚼᚾ᛭ ᚼᚱᛆᛘᚱ· ᚢᛆᚱ᛭
ᚴᚱᛆᛘᛆᚱᛆ· ᚢᛁᚱᚦᛁᚱ᛭ ᛘᛆᚦᚱ. ᛘᛁᚴᛁᚱ᛭
ᛆᚢᚴ᛭ ᛆᚴᛁᚼᛏᚱ· ᛆᚢᚴ᛭ ᚴᛆᚼᚴᛁ· ᚼᚾ. ᛆᚦᚱᛁᚱ·
ᛒᛁᚦ᛭ ᚴᛆᛒᛒᚢᛘ. ᚦᛁᚱ᛭ ᚼᛁᚾ· ᚢᛁᚼᛋᛁᛚᚢᚦᛋᛏ
ᛆᚦ᛭ ᚼᚼᛁᚦᛁᛚ᛭ ᚼᛁᚢᛘ᛭ ᚴᛁᛒᛏᛋ᛭ ᛏᛁᛚ᛭ ᚼᛁ-
ᚴᛆᚼ. ᛘᛁᚦ᛭ ᚴᚢᚦᚢ. ᚼᛁᚼᚼᚱ᛭ ᛋᛁᛘᛏᛁᚴᛁ᛭
ᛆᚢᚴ· ᛋᚢᛆ᛭ ᚴᛆᚢᚦᚢᚱ᛭ ᚼᛁᚼᚼᚱ᛭ ᛆᚴ᛭
ᚦᚼᛋᛋᚢᛆᚱᛏ᛭ ᚼᛁᚼᚱ᛭ ᛆᚦᚱ᛭ ᛘᛁᚴᛁᛚ᛭ ᛘᛆᚦᚱ᛭
ᚢᛁᚴ᛭ ᚼᛁᚱᛒᛆ᛭ ᛆᚦᚢᚱ᛭ ᛋᛁᛘ᛭ᛆᚢᚴ᛭ᛒᛆᛒᛁᚦ᛭
ᚼᛁᚼᚼᚱ᛭ ᚴᛆᚼᚴᛆ᛭ ᚢᛁᚦ᛭ ᛋᛁᚼᚱ᛭ ᛆᚦ· ᚼᛁᚦ᛭

ᚢᛁᚱᛆ

tog en stor Jätte som het Urke ty giorde Konungen ett löfte åt Frey att hon skulle skaffa Möen hem. Men hon bad Thor ty slog han honom ihiäl med sin Stridshammar och flytte Möhn hem til sin Fader. Blef nu Hialmar myckee Namkunnig af sin Wijsheet / och hade många Förnäma Herrar hos sig som woro Namkunniga; men Hramer war en Förnämbligare och Hedersammare Man och hoos Konungen mehr än andra afhållen; at Heidel blef honom Giftader til Hustro / med sin och hennes Faders goda samtycke / af thetta wardt en annan Förnämer Man wid nampn Ulf mycket onder /

 som

ᚦᛆᚱᛆ· ᚠᚱᛆᚠᛆᛋᚿᛂ· ᛒᚢᛁ· ᚼᚢᛁ· ᛒᛆᛏᛏᛁ·
ᛋᛆᚼᚱ· ᚼᛆ· ᛁ· ᛆᚢᛘ· ᛁ· ᛆᛚᛚᛆ· ᛘᛆᛏᛏᛁ·
ᚦᛆᚱᛆ· ᚠᚢᛚᚠᛆᛋᛏᛆ· ᛒᚢᛁ· ᚠᚢᛆᛒᛏ·
ᚼᛆᚠᛆᚼ· ᛋᚠᛁᛚᛒᛁ· ᛆ· ᚼᚱᛆᛘᚱᛆ· ᛆᚢᚠ·
ᛒᛁᛒᚢᚱ· ᚼᛆ· ᛏᛁᛚ· ᚼᛆᛚᛘᚠᛆᚢᛁᚠᚢ·
ᛆᚢᚠ· ᚠᚢᛆᛒᚱ· ᚼᛆᚢᛘ· ᚦᛆᚱᛆ· ᚼᚢᛆᚱᛋ·
ᚠᛆᛒᛒᛆᛋ· ᛋᛒᛁᛆᚠᚢᚱ· ᛆᚠ· ᚠᛆᛆᚠᚱ·
ᚠᚱᛆ· ᚠᛁᚱ· ᚼᛆ· ᚼᛆᚠᛒᛁ· ᛒᛆᚱᛆᛆᛋᛆ· ᛆᚠ·
ᛒᛆᛋᛋᚢ· ᛆᛒ· ᚠ: – – – ᛋᚠᛁᛚᛒᛁ· ᛋᛆᛘᛆ·
ᛒᛆᛁᛘ· ᛘᛆᛚ· ᛘᛁᚿᛚ· ᚠᛆᛆᚠᚱ· ᚼᛆᛆ·
ᚼᛆᚢᛘ· ᛘᛆᚠᛁᛏ· ᛁ· ᚠᚢᚿᛚ· ᛆᚢᚠ· ᛋᛆᛚᚠ-
ᚱᛆ· ᛆᚢᚠ· ᛘᛆᚱᚠᛆ· ᚼᛆᛋᛋᛆᚱᚢᛘ· ᛆᛒ·
ᛒᛆᛋᛋᚢᛘ· ᛒᚢᚱᛆᚠᚱᛆᛒᚢᛘ· ᚦᛆᚱ· ᛁᛏ·
ᛆᚠᛆᚼᚱ· ᚼᚢᚱᛆ· ᛆ· ᛒᛆᚼᚱ· ᚦᛆᚱᚢ· ᛋᚠᛆ-
ᚱᛆᛒᛁ· ᛘᛆᛆᛒᚱ· ᛆᚠ· ᚱᛆᚢᛒᛆ· ᚠᚢᛚᛚ· ᛏᛆᛆ·
ᛒᛆᚱ· ᛆᛒᛁᛆᛆ· ᚠᚱᛆᛆ· ᚦᛁᚱᛒᛁᛆ·
ᛚᛁᛏ· ᛆᚢ· ᚠᛆᛆᚠᚱ· ᛒᚱᛆᛒᛆᛋ· ᛏᛁᛚ·
– – ᛒᚱᚢᛒᚠᛆᚢᛒ· ᚼᛆᛆ· ᚦᛆᛘᛋᛆᛘ-
ᛚᛁᚠᛆᛋᛏᚱ· ᛆᚢᚠ· ᛒᚢᚱᛒᚱ· ᛆᛚᛚ·

ᛚᛆᛆ-

som och hade Friat til henne / men han blef förskuten / ty hon tychte sig ey wara i alla måtto lika god / ty sade han sig skola hemna thet å Hramer, och bluder honom till Enwiges kamp / säyandes honom wara hwars mans Niding / om han skulle afresa förr än han hade slagits; af thetta att Konungen skulle sämja them igen / gifwer han honom mycket Gull och Silfwer och många kosteliga Saker / hwar ibland war ett wackert Horn / på hwilket woro grafne Bilder af röda Gullet till Thors, Odens och Freys heder; låt nu Konungen laga til Bröllops på thet Kostelig-

ΓIΗÞIR· ΨΙΓ· ΙΡ· RIΡΙ· ЧIΙΠ·
ÞRΠΡΠ· ΙΙΙRЧΙΨΙΓ· ΡΙΤR·
ΨΙÞ· BΙΙÞRΙ· ΠΙΙΡΙΙ· ΙΠΡ·
ΡΙÞΠ· ΡΙΙΙÞ· ΡΙBΤΙЧ· ΙΠ·
ΨΙΙ· ΙRΙΨRΙ· ΙΠΡ· Ρ·
ΡΙΙΡ· ΙΙΙΠΨ· ΙΙRΙЧ· RIΡΙ· Ι·
ΙΙΠΨ· ΠΙÞ· Þ· ΙΙΙ· ΙΙΨ· ΙΠΡ·
ΨΙRΡΙ· ΙΙΙЧЧIR· ΙΡ· ΡΙΙΡΙ·
Ι· ΡΙЧΤIR· ΡΙ· ΠΙΙΤΙ· ΙΠΡ·
ΙΙΙΨ· Ρ· ΙΠΙΨ· Ψ --- ΨΙ-
ΙΙΡRΙBΠΨ· ΙΙΙRΙ· ÞRΠΨΠ·
ΨΙÞ· ÞΙΙΨ· ΙΙΙ· ΡΙΙΙ· ЧBΙ·
ΙΡ· ÞΙЧΠΨ· ΙΙΡÞΙ· ÞΙΡR·
ΨΙΙ· ΨΙΙÞΠΨ· ΙΡ· RΙΠÞΙ·
ΡΠΙΙΙ· ΤΙΙΡÞΙ· ΙΠΡ· ÞΠΙΙΡ·
ΡΙΨΤΙΙ --- BΠΙÞR· ΙΙRΙΙΙ·
ΤΙΙΡ· ΠΙÞ· ΡΙBΙÞΠΨ· ΙΠΡ·
ΙΠ· Ρ· ΙΙΡΙÞR· ΙΠΡ· ΠΙΙ·
ΡΙΙR· ΙΡ· ΡΙΙRÞΙ· ΨΙÞ· ΨΙ-
ΡΙΙ·

ställgaste och biuder alla sina Förnämsta Män af sit Rijke; drucko de nu med mycken frögd / och blef nu Möön honom gifwen samt Jarls (Grefwe) namn öfwer Hjarna wid Thulemärk / han fick ock många Hofwor af Konungen till Morgon gåfwa / gaf och så Kongen honom twenne andre dyra Ting / een Trumma med hwilken han Kunde spå / på denna woro Bilderna grafne i röda Gullet och en Klenod af sämtan pund. Jarlen tog wid Hofworna och skildes wid Kongen wäl begåfwader och for bort

D   från

ΨIIRI· BIIÞΠ· ŦIIÞR· ΓΠ·
ƎIRIΓ· ÞIIR· I· BRΠT· ΨIÞ·
TΠIIR· ЪΨIB· Ǝ· B: ΨIÞ·
ΨIIΨH· ŦΠΓ· ƎTTI· ΨIΓΠ.
ЪIH· ŦΠΓΠΨ· ƎII· ЪΠI·· BIR-
H· ÞII· ƎR·ΠIΨI· ŦIT· ŦII·
ΠIR· ЪHΨI· ΨIΨIΓ· ƎΠΨ·
ƎΠIR· ÞRŦTЪΨI· ΠIIΓIΨR·

TITI; ΓΠ· IIRIΓ· ŦIRIIBI· ƎΠΨ· ЪITR·
ΨIÞ· ŦΠЪΠIH· ЪII· ŦII· ΠIR· ЪII·
Ǝ· IIH· ƎΠΨ· TΨIЪT· ΨIÞ BIΓΨ·
ƎЪTR· ΨIÞIR· - - - - RIIÞ· ΓΠÞ·
- - - ЪII - - - - RIЪT - - - - -
- - - - ΨIÞ· - - - ƎΠΨ· ÞI - - ·
ΓIRII· Ǝ· ΓII· - - - - ΨIÞ· ƎII·
RΠIR· ΠΠB· - - - - - - - -
- - - - - - - - -

BIΨI·

från Warmaland med sin Kära Husfru
hon egde honom en son som het Vimi
han war mycket snål och drotska wånliger.

Wände nu Jarlen igen at fara i Härnad och sitter med sin Käresta stilla / han war så * * * * * och lefde Kärligen ihop. * * * * *

Här fattas en half sida af Runska-manuscriptet.

* * * p * * * + * v * *

* Wara hwars mans Nidinger då nu Olof sporde Hramers spotska-tal segla-

𐐒𐐆𐐑𐐆· 𐐜𐐆 𐐔𐐆𐐆𐐑𐐡· 𐐑𐐔𐐎. — — — —
𐐗𐐆𐐒 𐐂𐐡𐐑𐐂𐐆· 𐐆𐐑· 𐐔𐐆𐐜· 𐐝𐐆𐐆· — — —
𐐒𐐔𐐜· 𐐓𐐆𐐆· 𐐗𐐡𐐆𐐎𐐡· — — — 𐐔𐐆𐐆𐐑𐐡·
𐐔𐐆𐐡𐐆· 𐐓𐐆𐐑𐐆𐐒𐐆𐐑𐐡. — — — — — —

𐐔𐐆𐐆𐐡𐐝· 𐐎𐐆𐐆𐐝. 𐐜𐐆· 𐐆𐐔· 𐐔𐐆𐐆𐐑𐐡·
𐐗𐐡𐐆𐐎𐐡. 𐐝𐐒𐐔𐐡𐐆𐐆. 𐐑𐐔𐐆𐐝. 𐐗𐐆𐐆𐐆.
𐐗𐐆𐐆· 𐐔𐐆𐐆. 𐐝𐐑𐐆𐐆𐐜· 𐐎𐐆𐐜· 𐐆𐐆-
𐐑𐐡𐐔𐐎· 𐐝𐐑𐐆𐐒· 𐐓𐐆𐐆· 𐐆𐐆𐐆· 𐐆𐐔𐐑.
𐐑𐐆𐐑. 𐐆𐐆𐐝 𐐆𐐆𐐑𐐡. 𐐆𐐆𐐝𐐆· 𐐑𐐆𐐡𐐆·
𐐗𐐆𐐆𐐔𐐎· 𐐜𐐆𐐡· 𐐜𐐆· 𐐗𐐆𐐆. 𐐑𐐆𐐎·
𐐔𐐆𐐜. 𐐓𐐆𐐜· 𐐔𐐎. 𐐆𐐆𐐓𐐔𐐆𐐆.
𐐜𐐆𐐡· 𐐔𐐆𐐑𐐆: 𐐆· 𐐆𐐆𐐡𐐆𐐆. 𐐆𐐔𐐑.
𐐝𐐆𐐆· 𐐆𐐆𐐆𐐆· 𐐆· 𐐗𐐡𐐆𐐎𐐡· 𐐝𐐆𐐑·
𐐆· 𐐒𐐆𐐑· 𐐆· 𐐒𐐆𐐡𐐑𐐆𐐆· 𐐔𐐆𐐜.
𐐑𐐆𐐆𐐔· 𐐝𐐆𐐆· 𐐆𐐆. 𐐆𐐡· 𐐔𐐎𐐝𐐆𐐜𐐡·
𐐆· 𐐑𐐆𐐆𐐔𐐎. 𐐔𐐆𐐡. 𐐑𐐆𐐆𐐜𐐆 𐐆𐐆𐐆.
𐐗𐐆𐐆. 𐐆𐐆𐐜𐐡· 𐐆𐐆𐐜. 𐐆· 𐐝𐐑𐐆𐐑𐐆·
𐐎𐐆𐐜. 𐐆𐐑𐐡𐐔𐐎. 𐐗𐐡𐐆𐐔𐐝𐐓𐐔𐐎·
𐐑𐐆𐐒𐐒𐐔𐐎. 𐐆𐐆· — — — 𐐔𐐆𐐆𐐑𐐡.

de han i hastighet med några Skep till Höö så at ingen ther af wiste der då han om Natten kom till Lands; kring rände han Fästningen och tände Eld uppå henne; Hramer sås i Borgen wid sin Hustru / men då han omsider war upstånden flydde han igenom en Löngång til Skogen med några rasta Soldater / men Olof brände up Borgen och thet Folk som ther inne war föruthan Jarlens Hus-Fru som Olof bortröswade. Med deßa tiender for Jarlen på sin Runkåp öfwer til Konungen på Biarmaland; thetta då han förnam wart han

ᛒᚱᛂᚠᛆᛁ· ᚠᛆᛋᛏᛂᚿ. ᛆᚢᚴ· ᛚᛂᚦ·
ᛂᚱ· ᛆᚠᛂᛚ· ᚢᛆᚱ· ᛚᛂᚱᛚᛂᛋ· ᚼᛆᚢᛋ-
ᚠᚱᛂᛁ· ᚢᛆᚱᛏ· ᚼᛂᚱᛏᛁᚠᛁᛂ. ᛘᛂᚦ·
ᚦᛂᛋᛋᚢᛘ· ᚠᚱᛂᛂᛏᛏᚢᛘ· ᚠᛂᚱ-
ᛑᛂᛋᛏ· ᛚᛂᚱᛚᛂᛚ· ᚠᛂᛂᚦᛂᛚᚠᛆᚱ. ᛏᛚᛚ·
ᚠ: ᛆ· ᛒ: ᚦᛁ· ᚼᛂᛂ· ᚼᛂᛂ· ᚼᛂᚠᚦᛁ·
ᛒᛆᛏᛂ, ᛒᚱᛂᛋᛏ. ᚼᛂᛂ. ᚼᛂᚱᚦᛂᛚ·
ᚱᛂᛂᛏᚱ, ᛋᛂᛘᛆ. ᛏᛂᛘᛆ. ᛆᛑ,
ᚢᛚᛂᚠᚱ. ᛂᛁ. ᛋᚠᛁᛚᚦᛁ. ᛆᚢᛆᚱᛏ·
ᚠᛆᚱᛆ. ᛆᚦ. ᚠ: ᚼᛘ· ᚼᛂᛂ ᛒᛂᛚ-
ᛋᛂᚠ. ᛆ· ᛆᚢᛂᛘ. ᚼᛆᚽ· ᚼᛂᚠ. ᛆᚦ.
ᛒᚢᛚᚱᛆ. ᛆᚢᚠ, ᚠᛆᛂ. ᛋᛂᛂᚢᛘ. ᚠᛆᛚ-
ᚦᚢᚱᚢᛘ. ᛆᚢᚠ· ᛘᛆᛚᚦᛁ. ᛋᚢᛆ.
ᛋᛂᛘᛆᛋ. ᛋᚼᛂᚠᚦᛁ. ᛘᛆᚦ. ᚱᛂᚼᛂ.
ᛆᚢᚠ· ᛆᚱ· ᛋᛂᛘ· ᛂᛆᚢᛘ· ᛋᛆᚢᛁ· ᚼ-
ᚱᛂᛚᚱ· ᛏᚱᛆᛑᛂ. - - - - ᛆᚱᛏᛚᛋ·
ᛒᛂᚱᚠᚱᛆᛋᛚᚱ· ᛘᛆᚱᚠᛁ· ᛆᚢᚠ· ᛚᛏᚢ·
- - - - - ᛋ· ᛑᚱᛆᛋᛘᛚᛋ· ᛋᛏᛚᚱᛘᚢᚱ

- - - - - - - - -

Här fattas en half sida.

swåra onder; men at Olof ey skulle komma oförwarandes på Konungen tog han sin Säck på hwilken han begynte at bulra och Säng der wid sin Trolwisor sålunda: * * * * * * * * *

Här fattas och ett hele blad

Detta tå han lychtade låt då Thor komma hiskligit Wäder med så stor Storm at Hafwet sönderslog många Skep för Olof och at han ey fara kunde ifrån Són til Biarmaland efter Wägorna drefwos så hårt utaf Stormen. Nu så håller Konungen Råd med sin Måg och Drätning och wissaste Män huru man nu skulle båra sig åth: sade omsider Hramer till Konun-

[illegible]

Konungen: Thet är mitt Råd att i skären up Budkaslär och samblen Folk i Konungen sade ät thet ey war så clakt Råd och kom då Twåhundrad män / men intet mehr / ey en elak Man som hölt med Olof han stack undan Kaslan / dheéta då Konungen förnam skar han en annan som han swedde / kom då mycket Folk och räknade man då siuhundrad Män *

will förbiuda oß med alla ät signa Skålarne och hålla Arf öhl effter wåra Föråldrar. Sade nu Konungen dhem wara Wrak om the ey förswarade sina

 Gudar

Här fattas en half sida i sielfwa manusc.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

Gudar och skaffade af sig then Mord-
bränniaren / som the nu hörde thessa ord
blefwo the så retade at dhe wiste n plt-
gen hwad dhe skulle taga sig före. Giör-
de the tå Bloot åt Thur / och war thet
sedwänia at Prästerna togo en Häst
som war gödder och då han kom fram la-
de Konungen öfwer hans Hufwud Hän-
derna/ och giorde Löfte om han finge igen
sin Dotter skulle han göra Bloot åt
Frey; då ofrade Prästerna Hästen och
fettet sätte dhe fram för Konungen och
hans Herser till at äta. Sedan be-
falte han alla sina Soldater wäpnas och
gå om bord / foor då Konungen uth

 på

ᚠᚱᚢᛏᛏᛁᚱᚨᛁ᛫ ᚼᛂᛋᛏᚨ᛫ ᛆᚢᚠ ᚠᚺᚦᛁᛏ᛫
ᛒᚱᚢᛏᚺᚦᛁ᛫ ᚦᛂᛁᚱ᛫ ᚠᛆᛁᚠᚱ᛫ ᛆᚢᚠ᛫ ᚼᛂᚱ-
ᛋᚢᛉ᛫ ᛋᛁᚦᛁᚨ᛫ ᛒᛂᛏᛁ᛫ ᚼᛂ᛫ ᛆᛁᚢᛉ᛫ᛋᛁ-
ᛆᚢᛉ᛫ ᚠᛆᛒᛒᚢᚢ᛬ ᚢᛆᛒᚺᛋᛏ᛫ ᛆᚢᚠ᛫ ᚠᛁ᛫
ᚢᛉ᛫ ᛒᚢᚱᚦᛁ᛫ ᚠᛆᚱ᛫ ᚦᛁ᛫ ᚠ᛬ ᛆ᛫ ᚠᚺᚱ-
ᚦᛁᚨ᛫ ᛉᛆᚦ᛫ ᛆᛏᛏᛁᚠᛁ᛫ ᛋᚠᛁᛒ᛫ ᛆᚢᚠ᛫ ᛋᛁᚢᛁ᛫
ᛒᛁᚱᚦᛁᚨᚠᚱ᛫ ᚦᛁ᛫ ᚢᚺᚠᚱ᛫ ᚦᛆᛏᛏᛁ᛫ ᛋᛁ᛫
ᚺᛏᛁᚦᛁ ᚼᛂᚢᛉ᛫ ᛉᛆᚱᚠᛁ ᛆᚦ᛫ ᚼᛁᚱᚦᛁ
ᛏᛁᚨ᛫ – ᛆᚱᛆᛋᛏᚨ᛫ ᚢᛁᚦ᛫ ᚼᛁᚨ᛫ ᚦᚢᛁ᛫
ᚼᛁᚦ ᛋᚠᛁᛁᚦᛁ᛫ ᚺᛏᛁ᛫ ᛉᛆᚨ᛫ ᛋᛁᚺ᛫ ᚦᛆᚱ᛫
ᛁ᛫ᛋᚢᛏᛉ᛫ ᛆᛂᚢᛁᚦᚱᛁ᛫ ᛆᚢᚠ᛫ ᚠᛁᚼᛁ ᚠ᛫
ᛆᚠᛁᚦᛁ᛫ ᚢᛁᚱᚦᚢᛉ᛫ ᚢᛁᚦ᛫ ᚱᛆᛋᚠᛁᛁᚠᛆ᛫
ᛆᚢᚠ᛬ ᚺᛏᛁ᛫ᛁᛂᚠᚢᛆᛁ᛫ ᛒᛁᛁᚢᚠ᛫ ᛆ᛫ ᚢᛋ᛫
ᛋᛁᚨ᛫ ᛋᛁᚦᛆᛁ᛫ ᛒᛁᚢᚠᛆᛋᛏ᛫ ᛆᚢᚠ᛫ ᚱᛂᚱᚢ᛫
ᚠᚱᛁᛉ᛫ ᚠᛁᚱᛁ᛫ ᚼᛁᚨ᛫ ᛉᛆᚦ᛫ ᚠᛁᛉᛏᛁᚨ᛫
ᛋᚠᛁᛒ᛫ ᛆᚢᚠ᛫ ᛋᛁᚠᛋ᛫ ᚠᛆᚱᛏᚢᚠᛋᛆᛋᛋᛆᚱ᛫
ᚦᛁᚱ᛬ ᚦᚢ᛫ ᚼᛁ᛫ ᛒᛁᚨ᛫ ᛉᛁᚠᛁᛏ᛫ ᛉᛁᛏᛁᛁ᛫
ᛋᚠᛁᛒᛁᚨ᛫ ᛆᛒᚱ᛫ ᚼᛂ᛫ ᛆᛒᛏᛁ᛫ ᚦᛁᚠᛆᚱ᛫ ᚼᛂ-
ᚱᛆᛒ᛫ ᛆᛁᚠᛋᛏ᛫ ᚦᛁ᛫ ᚼᛁᚱᚦᛁᚱ᛫ ᛒᛁᚱᚦᛁᚠᛁ᛫
ᚼᛁᛁ-

på Siön med Ottatijo Skep och sin andre som woro lastade. Då Olof thetta såg afrådde honom många at slås ty han skulle ther lämna sina mån besynnerligen i sådant Motwäder och myckenhet / Konungen sade ther emot : wårlom wi oß manligen och låtom påskina ingen Redhåga : sedan rodde the fram för öön med sämton Skep och sex Fyrtiugskßor / war nu ey långt emellan begges Skep förrn dhe ropte härrop begyntes dher tå et hårdt Slag. Hialmar war snål med sin Wapn och hög skarpt i dhet samma kom Olof och högg til Hialmar dhet hugget träffade honom på ryggen och klöf hela Karlen som war Bryniader / gofwo tå sig alla till ryggia / Men Hramer blef tå fångat. Böd då Olof dhem twenne hwilkor antingen the wille emottaga sin Troo eller hålla ännu en

Slacht-

𐐾𐐸𐐮𐑊𐐷𐐮𐑉 𐐼𐐮𐑉 𐐺𐐮𐐺𐐮 𐐼𐐮𐐾𐐺𐐮𐐹𐐮𐐷𐐼𐑉 𐐾𐐼𐐹 𐑅𐐮𐑉𐐾𐐼𐐹𐐼𐐮𐑉. 𐐆. 𐐺𐐼𐐮 𐐹𐐼𐐷 𐐼𐐮𐐹𐑉 𐐾𐐺 𐐾𐐼𐐹 𐐾𐐼𐐹𐐮𐑉. 𐐻𐐮𐑊 𐐾𐐸𐐮𐑊𐐷𐑉. 𐐺𐐮𐐺. 𐐾𐐮𐐹 𐐹𐐼𐐷. 𐐆 𐐺𐐮𐐹𐐮 𐐾𐐼𐐹 𐐹𐐮𐐾𐐹 𐐾𐐮𐑊𐐾𐐮 𐐷𐐾𐐮 𐐺𐑉𐐮𐐸𐐮- 𐐺𐐮𐐮 𐐺𐑉𐐮𐐷𐐮 𐐺𐐮 𐐾𐐮𐐮 𐐹𐐮𐐾𐐻𐐻𐐮 𐐾𐐺. 𐐾𐑉𐐮𐐷𐑉 𐐺𐐮𐐹. 𐐸𐐮𐑉𐐻𐐮𐐹𐐮𐐮 𐐺𐐼𐐺𐐼 𐐮𐐮 𐐼𐐮𐐹𐑉 𐐷𐐮𐐮 𐐺𐐮𐑉𐐷. 𐐻𐐼𐐾 𐐹𐐮𐑅𐐻𐐮. 𐐾𐐼𐐾𐑉. 𐐺𐐮𐑉. 𐐹𐐮𐐻𐐮. 𐐻𐐮𐐹𐐮. 𐑅𐐮𐐺 𐐻𐑉𐐾 𐐾𐐺𐐮 𐐾𐐮𐐮𐐺𐐮 𐐺𐐮𐑉𐐮𐐻𐐮 𐐼𐐮𐐺. 𐐺𐐮. 𐐷𐐮𐐮𐐻𐐮. 𐐺𐐮 𐐸𐑉𐐷𐑉 𐐾𐐹 𐐮𐐺𐐮 𐐺𐐼𐐾𐐺𐐺. 𐐾𐐼𐐹. 𐐻𐐹𐐹𐐮 𐐹𐑉𐐮𐐺 𐐾𐐹 𐐺𐐮𐐷 𐐺𐐮𐐮𐐺𐐼 𐐺𐐮 𐐼𐐮𐐹𐑉 𐐺𐐮𐐾𐐻- 𐐾𐐹𐐮𐐻 𐐾𐐼𐐹. 𐐻𐐮𐐹 𐐮𐐮𐐹𐐮𐐻. 𐐹𐐼𐐮 𐐾𐐹 𐐮𐐼𐐷𐐮. 𐐹𐐮𐐷𐐻𐐮. 𐐹𐐮𐐺𐐮𐑉𐐮𐐮. 𐐺𐐼𐐮. 𐐺𐐮𐑉. 𐐸𐐹𐐮- 𐐹𐐮𐐾𐐮𐐮 𐐮𐐹𐐮𐑉𐐮𐐼𐐷. 𐐮𐐮. 𐐺𐐮𐑉. 𐐼𐐮𐑉𐐮. 𐐾𐐹𐐮𐐻𐐮𐐮. 𐐷𐐮𐐻𐐮 𐐾𐐺.

𐑅𐐮𐐮-

ᛋᛏᚼᛁᚦᛁ᛫ ᛒᚱᛁᚼᛏᚼᛋᛏ᛭ ᛋᚢᚼ᛫ ᚢ-
ᛁᚼᚹᚱ᛭ᛏᛁᛚ᛫ ᚱᛁᚹᛁᛋ᛭ ᚹᛚᛁᚦᛁ᛫ᚦᚼ᛭
ᚹᚼᚦᛁᚱᚽᛁ᛭ᛏᛁᛚ᛫ ᛋᛁᚹᛁᛏᛁᚽ᛫ ᚼᚢᚠ᛫
ᚼᛁᛚᚦᛁ᛭ ᛋᛁᚽ᛭ ᛒᛚᚼᛏᚢᚼᚦᛚᚢᚱ᛫ ᚼᚹ᛭
ᚼᛁᚽᚱ᛫ ᚼᚼᚢᚠ᛬ ᚼ᛭ ᛋᛁᚹᚼᛁᛚ᛫ ᛒᛁᚱᚠ᛫
ᚼᛁ᛫ ᚦᚼᛁᚱ᛫ ᚢᚼᚱᚦᚢ᛫ ᚦᚼᚱ᛫ ᚢᛘ᛫
ᛋᛁᚦᚱ᛭ ᚼᛚᛏᚼᛁᚦᛁ᛫ ᚦᛁ᛫ ᚹᚼᛘᚢ᛫ ᚦᚼ-
ᛁᚱ᛫ ᛏᛁᛚ᛫ ᚢᛁᚽᛚᛁᚦ᛫ ᚼᚢᚠ᛭ ᚢᚼ-
ᚱᚢ᛫ ᚠᚽᛋᛏᚱ᛫ ᛘᛁᚽ᛭ ᚹᚼᚢᚦᚱ᛭
ᚼᚱᛦᚦᚱ᛫

Slachtning / då kalte Jarmr på sinas wågnar och tigde Frid af Olof / häriade tä Olof Blothuset och tog myckee Gull af Juma och förde uth Presterne ty the begynte at göra motwärn / men dhe woro alt förswaga til at göra något motstånd. tog tä Olof Rijketin med wå'd och wed det flydde Prästerne til Sigtuna och höllo sina Blotoffer på Signilshög Men de wordo omsider och ther utkörde då kommo the til Wind'and och aåstade hoos min Fader Rauder.

1.

Sibyllina oracula, quæ sic hodieque & à multis retro seculis inscribuntur, planè diversa sunt ab iis, quorum Livius & alii ante Christianæ per orbem religionis notitiam meminerunt; & si qua in iis genuina supersunt, saltem iis vetera illa mirificè sunt interpolata, aliis mutatis aliis additis; præsertim istis, quæ clarius multo nobis religionis mysteria & Evangelicam historiam describunt, quàm à Prophetis est factum.

2.

India Occidentalis longe ante Columbi Vespuciique expeditiones fuit cognita.

3.

Oracula Ethnicorum, ad Theodosium majorem, imo & nonnulla ulterius durationis suæ terminos extenderunt; ceterum illa non vi aliqua præternaturali, dæmonumve artibus, sed meris solummodò præstigiis & imposturis Antistitum Ethnicorum viguerunt, qui templis fatidicis aliisque oraculis aut sortibus præerant.

Actios

Actionum Moralium forma unde affectiones ac propritates convenientes sunt deducendæ, non male comparatur cum rerum naturalium formis, quæ distingvi faciunt subjecta esse & operari.

5.

Caussa moralis alicujus delicti interdum dici potest, qui tantum occasionem præbuit sceleris perpetrandi: ceterum actio eidem ut plurimum imputatur magis propter imprudentiam quam malitiam.

6.

Animi & corporis vitia spontanea; sicut & ea quæ vires humanas excedunt, nemini possunt imputari, nisi forte culpa sua quispiam ea vitia deprehensus sit contraxisse.

7.

Qui malum perpetravit ex ignorantia cujus ipse est caussa, etiamsi invitus hoc fecerit, à culpa tamen non habetur immunis.

8.

Necessitas obediendi magistratui; etiamsi fluat ex juribus arbitrariis quæ metu pœnæ obligatos in officio continet: juribus tamen naturæ vim ac efficaciam suam debet.

9.

Opinio illa quæ homines metu aut vi in societates primum coaluisse suadet, bellum omnium in omnia introducit, totamque naturam socialem evertit.

10.

Etiamsi homo anima gaudeat rationali cujus beneficio pravos affectus sedare, vitamque recte instituere potest; longe tamen pluribus quam bruta perturbationibus est obnoxius.

11.

Nisi status naturalis, sive conditio in qua homo extra societatem positus est, recte intelligatur: frustra etiam societatis vincula indeque fluentes obligationes indagantur.

12.

Sicut pax naturalis satis infida est, & hominum salutem ægre tuetur: ita pax publica in societate civili firmissimum est vinculum; quod sine læsione inhgni summæ majestatis violari nequit.

PARA-

1.

Philoſophiæ moralis utilitas non tam ex commodis quæ ab ejus cognitione fluunt, quam ex calamitatibus quæ ab ejus ignoratione proficiſcuntur æſtimanda eſt.

2.

Omne honeſtum eſt licitum; non tamen omne licitum eſt honeſtum.

Haec Dissertatio adeo rara est ut nihil rarius.

Br.... r.

Suspiciones contra veritatem hujus Msti unici adfert Rever. C. G. Nordin in Dissert. Monum. Sviogothica vetust. aevi falso meritoque suspecta, Cont. I. Ups. 1774.

Br.. r.

Denna bok ett falsarium är mycket sällsynt se Warmholtz Tom. 5. p. p. 122–123. No 2563

